

правопорушень, пов'язаних з нелегальною міграцією, а також правопорушень у сфері суспільної моралі.

Отже, незважаючи на те, що Україна стоїть на шляху розв'язання проблеми торгівлі людьми і намагається боротися з цим явищем розробляючи та удосконалюючи законодавчу базу, торгівля людьми була і залишається проблемою світового рівня. Це явище призводить до зламу суспільства та є свідченням того, що сама держава з цим боротися не в змозі. Тому ця проблема не тільки України, а й складова міжнародної організованої злочинності, що є реальною загрозою для міжнародної безпеки.

Конопльова Н., студентка магістри
Міжнародного науково-технічного
університету імені академіка Ю. Бугая

СУЧАСНИЙ СТАН ПРОТИДІЇ ТЕРОРИСТИЧНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

Сучасний тероризм – це провокації міжнародного характеру, що перетворюють тероризм на інструмент соціального впливу чи залякування. Такий тероризм вирішує одночасно декілька завдань, серед яких основне – позбавлення інших країн можливості об'єктивного аналізу ситуації і державного суверенітету при прийнятті тих чи інших важливих рішень.

Ефективна боротьба з тероризмом можлива тільки за допомогою превентивних методів. Запобігання терору має полягати у виявленні, усуненні, нейтралізації, локалізації і мінімізації дії тих чинників і причин, які або породжують тероризм, або йому сприяють.

Практика показує, що поодинокі дії окремих країн на регіональному рівні недостатні для ефективного протистояння тероризму. Боротьба з тероризмом вимагає участі всіх країн світової спільноти, тим більше в умовах глобалізації світових процесів. Сучасний стан боротьби проти терористичної діяльності ставить перед нами питання про необхідність розробки комплексних міжнародних підходів і єдиних методик протидії різним терористичним проявам.

Міжнародне співтовариство неодноразово намагалося створити єдину систему конвенцій, договорів, організацій, які б мали міжтериторіальну свободу дій, але ці спроби так і не

призвели, на даний момент, до розроблення та прийняття на універсальному рівні єдиної конвенції про боротьбу з тероризмом.

Зростання чисельності актів тероризму в сучасних умовах і все жажливіші наслідки їх здійснення призводять до того, що деякі держави вважають можливим використання будь-яких наявних у їхньому розпорядженні засобів для притягнення до відповідальності винних осіб. Так, наприклад, США залишають за собою право наносити збройні удари по базам терористів на території тих держав, які їх фінансують чи активно підтримують. При цьому США посилаються на право на самооборону [1]. Зазначимо, що Рада Безпеки ООН визнала за США таке право [2].

Одним з небагатьох правомірних та ефективних засобів забезпечення обов'язкової відповідальності за тероризм нині є екстрадиція, форма боротьби зі злочинністю, яка полягає в арешті та передачі злочинця однією державою іншій. Майже всі діючі антитерористичні конвенції містять екстрадиційні норми. Іншою підставою для видачі терористів є двосторонні й багатосторонні договори про правову допомогу в кримінальних справах взагалі та про видачу зокрема. У таких договорах досить детально обумовлено процесуальні аспекти видачі. Крім того, у них визначаються випадки, коли держава, до якої звернено вимогу про видачу, може відмовити. Але, якщо між державою, що має видати обвинуваченого та державою, що надала запит про таку видачу, не існує договору про правову допомогу в кримінальних справах, то видача затриманого ускладнюється. Тому так необхідне створення єдиної системи конвенцій, до складу, яких входили б всі держави. Важливою складовою інституту екстрадиції нині є питання дотримання прав осіб, які підлягають видачі, відповідно до міжнародних стандартів прав людини.

До того ж, для ефективнішої протидії міжнародному тероризму необхідне також і тісне співробітництво відомств держав, які безпосередньо займаються питаннями протидії тероризму.

Необхідно також зазначити, що кримінально-процесуальне законодавство більшості зарубіжних держав не зважає на потенційні можливості розвитку інформаційних технологій, які, тим не менш, досить активно використовуються терористичними угрупованнями. Оскільки, такі групи значно випереджають своїми технологіями відомства, які їм протидіють. Так відомо, що кожне терористичне угруповання має один або декілька власних сайтів в Інтернеті. Інформація, яку вони поширюють, відіграє певну психологічну роль, оскільки слугує як для поширення, так і для залякування, що є однією з ознак тероризму. І тут одним з важливих прикладів є досвід США, які вже тривалий час ведуть боротьбу з існуванням у мережі екстремістських сайтів.

В актах Організації Об'єднаних Націй з попередження злочинності і поводження з правопорушниками зазначається, що нові проблеми у сфері боротьби з транснаціональною злочинністю не можуть бути належно розв'язані урядами, що діють індивідуально чи в межах традиційних форм нерегулярного міжнародного співробітництва у сфері попередження злочинності [2]. Отже, уряди всіх держав повинні надати можливість відомствам діяти на їхній території для протидії терористичній діяльності на користь міжнародного правопорядку.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Авраменко О.Г. Для війни чи заради миру? / О.Г. Авраменко // Політика і час. – К., 2006. – № 2. – С.33–39.
2. Резолюція РБ ООН № 1373 від 28. 09. 2001р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://un.org/russian/document/scresol/res2001/res1373.htm>
3. Десятий конгрес ОООН по предупреждению преступности и обращению с правонарушителями. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.uncjin.org/Documents/congr10/11r.pdf>